

ДАВАЙТЕ ПОБУВАЄМО НА СВЯТІ ТВАРИННИКА

КОМУ з вас, дорогі друзі, перший тиждень жовтня не нагадає про те, що незабаром в Кіровограді на урочисте свято тваринників зберуться кращі з кращих працівники ферм нашої області? Кожному з вас, природно, хочеться в цей день поділитися думками про підсумки своєї натхненної праці у другому році славного семиріччя, намітити нові рубежі, весело і змістовно провести дозвілля.

Перед вами відкриті необмежені можливості одержати запрошення на обласне свято — День тваринника. Треба тільки в цьому місяці попрацювати так, щоб виконати умови змагання, добитися високих показників у виробництві м'яса, молока, яєць та інших продуктів тваринництва, заготовити на період зими як можна більше грубих і соковитих кормів.

Як і в багатьох інших починаннях, так і в напруженій боротьбі за право участі в масовому святі тваринника, у перших рядах виступає комсомол — юнани і дівчата з невсипучою енергією, працьовитими руками, полум'яним запалом сердець. «ДО ПЕРШОГО ЖОВТНЯ НАДОТИ ВІД КОЖНОЇ КОРОВИ ПО 2,5 ТИСЯЧІ КІЛОГРАМІВ МОЛОКА, В ТОМУ ЧИСЛІ В ТРЕТЬОМУ КВАРТАЛІ — ПО 900 КІЛОГРАМІВ!» — такий девіз молодих трудівників.

БАГАТЬОМ з вас, друзі, відоме ім'я Юлії Кулик з колгоспу «Росія», Ульянівського району. Ця беручка до праці дівчина вже надовго від кожної корови більш як по 2300 літрів молока. Тепер вже немає ніякого сумніву, що Юлія побуває на святі. Адже щодобовий надій від кожної корови у неї складає по 13 літрів.

А хіба не служить взірцем для всіх трудовий подвиг В. Тарасюка з колгоспу імені Леніна, Добровеличківського району. Виплекавши первісток, комсомолець вирішив не позлчатися зі своїми вихованцями і став доярком. Енергійний хлопець, долаючи труднощі, за шість місяців виконав своє річне зобов'язання — надіти по 2800 літрів молока. Тепер Володимир переглянув своє зобов'язання і вирішив до Жовтневих свят одержати ще по 800 літрів молока. Комсомолець з кожним днем наближається до поставленої мети — 3200 літрів на його рахунок вже є.

Таких майстрів своєї справи у нашій області немало і серед працівників свиноферм — послідовників Л. Лукашевського. Не можна щиро не радіти успіхам молоді свинарки Раїси Литвиненко. Серед свинарок колгоспу «Шлях до комунізму» вона по праву вважається передовиком, та й в усьому Деминському районі мало хто може зрівнятися з нею: дівчина довела середньодобовий приріст кожної голви до 700 грамів.

СОТНІ молодих трудівників прибуває на свято, і їм буде про що доповісти своїм друзям по змаганням. Все ж в деяких колгоспах і навіть районах з вини комсомольських організацій рух за право участі у Дні тваринника ще не став масовим. Деякі комсомольські керівники розцінили підготовку до свята як скороминущу кампанію, віддали цю справу забуттю, не використовували надані можливості для піднесення трудової активності молоді, збільшення виробництва тваринницької продукції.

Про яку підготовку до Дня тваринника в артілі «Родина», Бобринецького району, може йти мова, коли секретар колгоспної організації В. Чорний не знає навіть, коли він відбудеться?

М'яво, без вогника, займається підготовкою до Дня тваринника Ново-Мидгородський райком комсомолу (секретар т. Грабовий). Працівники апарату райкому, а слідом за ними і секретарі ряду колгоспних комсомольських організацій, допустили серйозні промахи у нерівництві змаганням молодих тваринників, розгубили передовиків і тим самим поставили під загрозу виконання комсомольських зобов'язань по відгодівлі свиней і вирощуванню птиці. В багатьох колгоспах, зокрема, в таких, як «Дружба» і «Росія», на фермах працює всього по 5—7 комсомольців.

ТЕПЕР, коли до Дня тваринника лишаються лічені дні, змагання молодих працівників ферм повинно, як ніколи, стати бойовим, конкретним, Зробити його таким, забезпечити безумовне виконання взятих зобов'язань на 1960 рік — ось головне завдання, яке стоїть нині перед комсомольськими організаціями.

Від'їзд радянської делегації і делегації соціалістичних країн у Нью-Йорк

КАЛІНІНГРАД, 9 вересня. (ТАРС). Сьогодні проїздом на XV сесію Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй сюди прибула делегація СРСР на чолі з М. С. Хрущовим.

На аеродромі М. С. Хрущова і членів радянської делегації зустрічали тисячі калінінградців. Потім радянська делегація на автомашині поїхала в місто Балтійськ. Звідси в цей же день глава радянської делегації М. С. Хрущов і особи, які його супроводять, відбули в Нью-Йорк на турбоелектроході «Балтика».

На цьому ж судні на сесію Генеральної Асамблеї ООН відбули делегації Болгарії на чолі з Тодором Живковим, Угорщини — на чолі з Яношем Кадаром, Румунії — на чолі з Георге Георгіу-Деж, а також делегації Української РСР — глава делегації М. В. Підгорний і Білоруської РСР — глава делегації К. Т. Мазуров.

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

МОЛОДІ ПРАЦІВНИКИ ФЕРМ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 32 (305).

Неділя, 11 вересня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Молоді працівники ферм!

А який ваш вклад в семирічку?

Попереду — Марія Цюмка

ЧОТИРИ роки тому на свиноферму колгоспу імені Свердлова, Бобринецького району, прийшла Марія Цюмка. Не злякалась дівчина, вчорашня учениця, труднощів. Чим важче було, тим більше впевненості і старанності проявляла у своїй роботі. До цього її ще в школі привчили. Час приніс успіх: Марія стала кращою свинаркою колгоспу.

Ще з більшим запалом взялась вона за працю після того, як побувала на виставці в Москві. Досвідом дівчина там озброїлась, прагнула у себе на фермі його використати і вибороти звання ударника комуністичної праці. А щоб слово конкретними справами підкріпити, зобов'язалась одержати не менше 20 поросят на кожну основну свиноматку.

Вже така вдача у Марії: сказала — значить будь-що доб'ється свого. Ось і тепер лише від першого опоросу має по 15 поросят. Зараз почався другий опорос. Твердо можна сказати: Марія Цюмка перевиконає зобов'язання. На кращу свинарку рівняються і її подруги по праці — Оля Строй і Марія Чеховська. Вони одержали по 11 поросят при річному зобов'язанні 18.

Наша ферма за останні роки помолоділа. З-за шкільної партії прийшли сюди дівчата, швидко освоїлись з роботою і тепер множать м'ясні ресурси колгоспу. По свинарству наша сільгоспартіль займає тепер одне з перших місць в районі. Заслуга в цьому, насамперед, таких, як Марія Цюмка, — Наді Трохимець, Галі Ткаченко, Тані Строй, Каті Романенко, Моті Теплюк та інших.

Успішно працює молодь в цьому році. Від першого опоросу цього року від тих же свиноматок, що були в 1959 році, одержано такий же приплід, як від двох минулорічних.

І ще одна чудова подія сталася недавно. Дев'ять свинарок стали учнями вечірньої школи.

Микола ТЕПЛЮК, завідуючий тваринницькою фермою.

На знімку (зліва направо): свинарки Марія ЧЕХОВСЬКА, Марія ЦЮМКА, Оля ТУПІК.

Фото В. КОВПАКА.

ДОБРУ СЛАВУ ПРАЦЕЮ ЗДОБУТО

РАЯ розгорнула свіжий номер газети, і погляд її відразу ж прикувала фотографія: юнак весело порався біля ферми. Не відриваючись, прочитала, як молодий свинар з колгоспу ім. Леніна, Олександрійського району, домагається чудових успіхів.

Розповідь Л. Лукашевського зацікавила її: адже Рая теж свинаркою працює. Особливо вразило те, що хлопець з самим Ярославом Чижем змагається.

— А що, коли перед собою таку же мету поставити? — подумала Рая і вирішила, що першим її кроком до трудової перемоги стане виконання підвищених зобов'язань до 43-ї річниці Великого Жовтня. 250 голів свиней ще відгодує і здасть Раїса Литвиненко, свинарка колгоспу «Шлях до комунізму», Долинського району.

...Не так давно прийшла Рая на ферму по комсомольській путівці. Спочатку успіхи були дуже непоказні — 300—350 грамів склав добовий приріст на голіву. Через місяць він збільшився на 100 грамів. А далі справи пішли ще краще. Зараз свині тієї групи, яку обслуговує Рая, щодня набирають у вазі по 700 грамів.

Добре працює Рая Литвиненко. До того ж і громадські доручення сумлінно виконує: проводить політінформації на фермі. Недавно у двадцятирічної Раї Литвиненко була велика радість — її прийняли кандидатом ч членів КПРС.

Т. МОТОРНА.

А механізми де?

КОЛИ я був на обласній нараді молодих тваринників, довелося ніяковіти, хоч і показники у мене були непоганими. Соромно було тому, що по-старому працюють у нас на фермі, ніяких нововведень хороших немає. Слухаю я виступи інших тваринників: там і про механізацію усіх робіт на фермі йдеться, і про збільшення груп корів. А у нас є доярки, які навіть електродільного апарата у вічі не бачили. Не поспішає з цим правління артілі.

Велика справа так звана «мала механізація» — механізація тваринницьких ферм. А якщо велика — значить комсомольська. Звичайно, ми сподіваємось, що допоможуть нам в цьому і комсомольські підприємства ремонтно-технічних станцій, які оголосять шефство над впровадженням механізації у тваринництві.

В. КИРИЛОВ, дояр колгоспу імені Дмитрова, Компанітського району.

Вирощують шовкопряда

УЧНІ Вівсяниківської неповно-середньої школи під керівництвом вчителів Л. І. Сташенко і Л. В. Кириченко займаються вирощуванням гусені тутового шовкопряда. Недавно школярі здали на приймальний пункт 132 кілограмів коконів. За це одержано декілька тисяч карбованців доходу.

П. ДРАГОЄВ, агроном-шовковод Вільшанської райсільгоспінспекції.

МОЛОКА у пляшку налила,

І, мов мати рідному маляті,

Звично так рукою піднесла

Соску

До рожевих губ теляти.

П'є мале.

І все тонким хвостом

Нреслить задоволено змгзаги,

Вушна молоденьким лопушком

Ледве-ледь ворушаться від блага.

Напилось.

Почухалось бочном

Об прибиту до пакілля лату,

І лизнуло руку язиком

Дівчині у білому халаті.

Валерій ЮР'ЄВ.

Міцніє радянсько-гвінейська дружба

З 6 по 8 вересня ц. р. у Радянському Союзі на запрошення уряду СРСР перебував президент і голова уряду Гвінейської Республіки Секу Туре і особи, що його супроводять.

У спільному радянсько-гвінейському комюніке говориться, що державні діячі СРСР і Гвінейської Республіки обмінялися думками в питаннях радянсько-гвінейських відносин і по ряду актуальних міжнародних проблем. У ході розмов, які мали сердечний і дружній характер, було підтвержено спільність поглядів урядів СРСР і Гвінейської Республіки в корінних питаннях гарантування миру і безпеки народів.

Обидві сторони висловили своє задоволення успішним розвитком дружніх радянсько-гвінейських відносин.

В ході розмов в обстановці сердечності і взаєморозуміння було також розглянуто і успішно розв'язано питання подальшого розвитку економічного та технічного співробітництва і торгівлі між обома країнами.

(ТАРС).

ХОРОШІ ВІСТІ

СХОЖА доля у сестер Ніни й Марії Рибачок — в обох вона світла. Енергійних дівчат поважає кожен. Працюючи доярками у колгоспі ім. Калініна, Гайворонського району, вони більше усіх надають молока. В цьому році зобов'язання у них — 4500 кілограмів на корову.

Люблять дівчат і за те, що веселі, перші співачки на селі. Їх часто побачиш на клубній сцені.

В. СКРИПНИК.

ПАСІЧНИКОМ у колгоспі «Родина», Знаменського району, працює комсомолець Микола Олійник. Добре йдуть у нього справи: від кожної з 75 бджолоосімей одержав уже по 26 кілограмів меду при річному зобов'язанні — 40.

В. ОВЧАРОВА.

КОМСОМЛЬЦІ артілі ім. ХХІ з'їзду КПРС, Вільшанського району, зобов'язалися в цьому році здати державі 35 центнерів кролячого м'яса.

Найбільше кролів здали члени ВЛКСМ С. Величко, В. Коорній, П. Яценко. В цілому комсомольцями здано вже 18 центнерів кролятини.

М. КУЦАР'ЄВ,

секретар комсомольської організації колгоспу.

Комбайнери підгайцівської артілі імені Леніна, Кіровоградського району, провадять збирання кундузи голловим методом.

Поряд з досвідченими комбайнерами добре тоудяться молоді водії комбайнів «КУ-2А» комсомольці М. Кулин та У. Урсатій. Шофер-комсомолец М. Седебрянський став володарем червоного вимпела артілі.

Л. ГРЕБЕНЮК,

бригадир молодіжної бригади по силосуванню,

ЗБИРАННЯ БУРЯКІВ— НАША, КОМСОМОЛЬСЬКА СПРАВА!

У буряководів артілі «Росія», Кіровоградського району, настала гаряча пора — йде збирання цукрових буряків. — А корені на славу продали! — не нахвалиться ланкова Ліда Каріста. — Наша ланка зобов'язалася одержати по 350 центнерів буряків, а зараз, за попередніми підрахунками, кожен гектар видасть не менше 400 центнерів. Перші 500 центнерів ми вже відправили на завод. — Так, є що збирати цієї осені, — додає водій комбайна «СКЕМ-3» Григорій Кравченко. — Тому й вирішив я викопати за сезон корені на площі 110 гектарів — на 12 гектарів більше, ніж минулого року. Комбайнер Г. Кравченко задалегідь підготував до роботи свою машину, і вона працює бездоганно — за світловий день викопує цукрові буряки на площі 4—5 гектарів. На знімку: бурякозбиральний агрегат в роботі. В овалі — комбайнер Григорій КРАВЧЕНКО.

Фото і текст М. САВКУНОВА.

ПОЧАЛИ

П'ЯТЬ років тому закінчила я десятирічку і пішла працювати в колгосп імені Калініна, Добровільничківського району. А незабаром правління артілі доручило мені очолити ланку. Звичайно, спершу без тривожних обійшлося, та згодом освоїлася, набула досвіду.

Дружині, працюючі дівчата у нашій ланці. Торік, незважаючи на погані умови, виростили по 263 центнери цукрових буряків на гектарі. А в цьому році взяли по 310 центнерів коренів з кожного гектара одержати.

У взаємодії з механізаторами І. Лебедиком, М. Бортиченком, Л. Го-

мененком наші дівчата своєчасно посяли цукрові буряки, протягом літа старанно доглядали їх. Виростили цукристі на славу!

Зараз головне — зібрати і вивезти корені на завод. Обговоривши заклики ямпільських буряководів, ми взяли також зобов'язання до 20 жовтня зібрати, а до 22 — вивезти на завод увесь урожай буряків.

Збирання врожаю почалося. Всі 30 членів ланки забезпечені ножами, мірницями. Прзвіління колгоспу закріпило за ними 5 автомашин. Отже, є всі можливості додержати даного слова.

М. ВЕЛИЧКО,
ланкова.

**Не залишимо в полі
жодного кореня!**

ВИВЧАТИМЕМО ЕКОНОМІКУ ВИРОБНИЦТВА

Комсомольська організація цеху верстатобудування і механізації заводу «Червона зірка» порівняно невелика — вона налічує 44 чоловіки. Майже всі мають середню освіту, а Людмила Роман, Ігор Климовський, Аркадій Рибак вирішили продовжувати навчання у вечірньому інституті. Чимало юнаків і дівчат відвідуватиме школу робітничої молоді.

Всі, хто не вчиться у вечірніх учбових закладах і заочно, будуть оволодівати основами економічних знань у гуртку, створеному при цеховій комсомольській організації. Протягом навчального року вони вивчатимуть питання собівартості продукції, продуктивності праці, роль автоматизації виробничих процесів та ін.

Пригадую, коли на комсомольських зборах обговорювали питання про створення політгуртка, дехто запропонував вивчати також планування роботи окремих ділянок, цехів і заводу в цілому. Адже це дасть можливість кожному робіт-

никові уявити своє місце в загальному процесі виробництва. Безсумнівно, економічна освіта принесе велику користь.

Первинна організація добре підготувалася до нового навчального року. Зробимо

все для того, щоб заняття відбувались своєчасно, щоб слухачі добре оволоділи знаннями з конкретної економіки.

А. ШОРИН,
секретар цехової комсомольської організації.

Лише другий сезон працює на Улянівському цукровому заводі Володимир Кучеренко, але вже завоював чималі авторитет серед робітників. Молодого пропагандиста обком комсомолу нагородив Почесною грамотою за активну участь у художній самодіяльності. На знімку: Володимир КУЧЕРЕНКО.

ПРАЦЮВАТИ З ДУШЕЮ, З ВОГНИКОМ

НА початку липня цього року до редакції надійшов лист з Бобриньського району від Раїси Вітько. Комсомольська організація артілі імені ХХІ з'їзду КПРС, яку очолює Рая, налічує в своєму складі 94 члени ВЛКСМ. Колгосп великий, в ньому шість бригад, які розташовані на віддалі 5—7 кілометрів одна від одної. Керувати такою комсомольською організацією, знати, як працює кожний колгоспник зокрема, які запити молоді, її прагнення, — значить треба скрізь бувати, в усе вникнути.

Редакція надрукувала листа, і на нього почали надходити відгуки. Лист Р. Вітько схвилював секретарів комітетів комсомолу. Багато з тих, хто відгукнувся, від усієї душі прагнули допомогти розібратися молодому вожакові, поділитися власним досвідом роботи з комсомольцями, з усією молоддю.

ПЕРШОЮ надіслала листа до редакції Катерина Захаренко, секретар первинної комсомольської організації колгоспу «Україна», Гайворонського району.

К. Захаренко робить цілком правильний висновок: секретар має надійну опору — актив, комітет. В ньому повинні бути ініціативні, беручі до праці, з гарячими серцями комсомольці, і до того ж, з кожної ділянки виробництва — члени ланок, тваринники, механізатори. Саме такі вожаки молоді і є в колгоспі.

Справді, хіба може одна людина при всьому своєму, нехай навіть і великому бажанні, шодня скрізь побувати, про все дізнатися, організувати молодь на хороші справи? Звичайно, ні. І цілком слушно наголошує в своєму листі до редакції Соня Лаврусенко, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Жданова, Кампанівського району, на двох методах керівництва. Не випадково підмітила С. Лаврусенко ці два способи керівництва.

Перший з них — все робити самому. Бувають такі секретарі: вони і збори скликають, і доповіді роблять, і недільники організують. Словом, одна людина робить все і зайнята вона з ранку до ночі, а інші комсомольці живуть з нею поруч і нічим не завантажені. Але сила організатора полягає не лише в тому, що він сам працює, а й в тому, що він інших до цього ж привчає, захоплює їх роботою.

ЦЮ думку С. Лаврусенко поділяє і Катерина Рубель, секретар первинної організації колгоспу імені Калініна, Новгородківського району. Що б не проводилося: комсомольські збори чи засідання комітету, до проектної. З випередженням графіка закінчуються пуско-налагоджувальні роботи на десятому агрегаті, який днями буде поставлений під промислове навантаження.

У повному розпалі монтаж одинадцятого турбогенератора. На ньому вже змонтовані всі вузли гідросилового устаткування. Монтажники бригади Костянтина Кисельова закінчили обмотку стержнів статора.

Бетонярі бригади Івана Петрова перекирили машинний зал в межах останнього дванадцятого агрегату.

до проектної. З випередженням графіка закінчуються пуско-налагоджувальні роботи на десятому агрегаті, який днями буде поставлений під промислове навантаження.

Будівельники і монтажники Кременчукгесбуду прагнуть, щоб до 43-х роковин Великого Жовтня здати останні три агрегати і довести потужність станції

недільник чи тематичний вечір молоді, читачка конференція, екскурсія або спортивні змагання, — завжди на допомогу секретареві комітету приходять його надійні помічники: члени комітету, секретарі бригадних комсомольських організацій, групкомсорги, агітатори, молоді передовики виробництва.

ДЖЕРЕЛО сили комсомолу — в партійному керівництві. Успіх в роботі комітету, секретаря багато залежить від повсякденного керівництва з боку партійної організації. Про це написав до газети секретар комсомольської організації колгоспу імені Сталіна, Знамянського району, Олександр Хірса. Секретарем він працює вже другий рік, і справи в організації непогані, вона вважається однією з кращих у районі. Поважають комсомольців свого вожака. Олександр працює шофером. Та це йому не заважає знати запити всієї молоді, спрямовувати її зусилля на розв'язання завдань, що стоять перед колгоспом. І правильно О. Хірса радить Р. Вітько будувати свою роботу у тісному контакті з парторганізацією. Там завжди знайдуться товариші, які порадять, допоможуть.

Комсомольська робота — жива, творча справа. Ініціатива, наполегливість, молодечий запал — такі її невід'ємні риси. Деякі секретарі комітетів комсомолу думають, що, коли регулярно складати плани роботи, проводити засідання комітету, комсомольські збори, зібрати членські внески, то успіх забезпечено, організація працює добре. Це абсолютно неправильно. Такі організаційні заходи потрібні проводити, але залучати до їх проведення широкі кола молоді.

Головне в роботі кожного комсомольського вожака — працювати з кожним комсомольцем, вивчати і розвивати, підтримувати його хороші якості, терпеливо виховувати кожного члена ВЛКСМ. Іноді буває так: комсомолець один—два рази помилився, порушив дисципліну, і його поспішають зарахувати до числа «невиправних».

Часто трапляються і такі випадки. Юнака або дівчину прийняли в комсомол і довгий час не давали їм ніяких комсомольських доручень. Вся їх участь в житті організації зводилась до відвідування зборів. Потім дівчина одружилася і поступово перестала ходити на збори, платити внески, і секретар комітету вже вважає її «пасивною». Це також помилкова думка. Скажемо відверто: такі комсомольські керівники не вміють або не бажають працювати індивідуально з кожним членом ВЛКСМ,

допомогати хлопцеві чи дівчині своєчасно виправити свої помилки.

МОЖНА навести багато прикладів, коли секретар первинної комсомольської організації, працюючи на основній роботі, все ж знаходить час, щоб поцікавитися, як комсомольці працюють, живуть дома, відпочивають після роботи.

У колгоспі імені Котовського, Улянівського району, п'ять років очолювала первинну комсомольську організацію Поліна Писаренко. Вона працювала рахівником артілі, та це не заважало їй вести комсомольську роботу. Комсомольська організація була життєдіяльним колективом, тісно зв'язаним з молоддю. Тепер Поліна — член КПРС, мати молоді сім'ї. Секретарем комітету працює лановик артілі О. Богачук. І знову серед комсомольців добре поставлена робота, бо О. Богачук працює з душею, з вогником.

Комсомольська робота вимагає, щоб до неї ставились з любов'ю, щоб її очолювали люди ініціативні, енергійні. Падати духом, опускати при перших невдачах руки — не до лиця комсомольському вожаку. Його девізом повинно бути: тільки вперед! І молоді гаряче полюбить життєдіяльного, ініціативного керівника, завжди піде за ним.

З УСЬОГО сказаного можна зробити певні висновки. Раїса Вітько поручила публіці, дуже серйозне питання: що головне в комсомольській роботі, де знайти час, щоб виправдовувати високе довіря комсомольців? Тобі, Рая, цілком правильно відповіли читачі газети, секретарі комсомольських організацій: головне — опора на актив, працювати в тісному контакті з усіма членами комітету, з усіма комсомольцями, з усією неспілковою молоддю. Щоб виправдати довіря товаришів, треба любити комсомольську роботу всім серцем.

По-друге, лист комсомольського вожака свідчить, що деякі міськкоми і райкоми ЛКСМУ не приділяють достатньої уваги навчанню і вихованню вожаків молоді, не проявляють турботи про те, щоб не переважували і дорученнями секретаря комсомольської організації.

З АРАЗ у первинних комсомольських організаціях області почалися звітні і вибори. Передовий робітник, колгоспник, учень, вчора ще рядовий комсомолець, сьогодні може бути обраним секретарем, стати вихователем і ватажком юнаків і дівчат, які довірили йому керівництво своєю організацією. Зрозуміло, яка велика відповідальність лягає на міськкоми, райкоми за навчання практиці роботи новообраних секретарів комсомольських організацій, створення їм необхідних умов для роботи.

Мабуть кожен комсомольський працівник і активіст пригадає свій перший день після комсомольської конференції або звітно-виборних зборів, коли перед ним поставало питання: з чого починати? Відповідь на це дає саме життя.

Гали над містом ніч...

Тиша панує навкруги. Всевладна господарка-ніч опови- за Кіровоград. І лише електричні вогні виривають з густої п'ятни обриси вулиць, кварталів... Відпочиває на- род-трудівник, щоб завтра з новими силами зустріти на- ступний день славного семиріччя. Та сплять не всі. На багатьох підприємствах і в уста- новках кипить, вирує життя, працюють люди. Про їх вах- ту трудову в ніч з восьмого на дев'яте вересня ми й роз- повідаємо тобі, дорогий друже, в цьому репортажі.

Для тих, хто в полі

ПРОБАСИВ гудок. Перед початком третьої зміни у механоскладальному цеху № 3 заводу «Червона зірка» наш об'єктив і зафіксував бригадира токарної ділянки Бориса Пшеничного. Він давав останні розпо- рядження Олені Жердецькій.

Звичним рухом Олена вставляє у патрони сталеві прутки, натискує кнопки, і рівномірний гул розноситься по цеху. Шість токарних верстатів-автоматів обслуговує комсомолка.

— Ану, Оленко, хто сьогодні більше... — гукає від своєї групи верстатів Анатолій Плужний.—Оленка—моя дружина, — пояснює він. — Правда, від мене вона більший стаж має, та, проте, я позицій не здаю.

Поруч з токарною ділянкою, вздовж довгого прольоту цеху рухається конвейєр. З усіх кінців цеху сюди надходять деталі сівалок.

Молоді комуністи Анатолій Ладний і Іван Пузанов на конвейєрні візки ставлять секції рами сівалок «СКГМ-6», закріплюють вузли квадратного вала.

А конвейєр повзе далі, обростаючи новими деталями, вузлами. Комсомольцю Олександрю Олешку трохи жарко, весь час він у напрузі. Адже за якусь хвилину йому треба встигнути закріпити вузли переднього вала під- йонника.

— Хороші хлопці у нашій зміні, працювати, — каже майстер І. Г. Крупський, — знають, що трудяться для своїх друзів — хліборобів. Щоб ниви врожаєм шуміли...

Коли ти, шановний читачу, береш у руки хліб, знай: у ньому є частка праці молодих червонозорівців, — і цих, з якими ми тебе щойно познайомили, і багатьох ін- ших. Створені руками молодими, золотими машинами вдень і вночі виходять із заводських цехів і йдуть на колгоспні лани, щоб, як сказав поет:

Колосилась ниви буйними житами,
Щоб жилось щасливо довгими літами,
Радість в кожній хаті гостей щоб не звалась,
Щоб в труді і в святі весело співалось!

Третя нічна

Вслухайтесь в нічний Кіровоград і ви неод- мітно відчуєте ритмічне биття його трудового пульсу. Невиспущу вахту несуть і робітники хлібозаводу № 2. В цехах стоїть духмяний за- пах щойно випеченого хліба, тістечок, пиріж- ків і булочок, оздоблених ванільним цукром.

Перш ніж пройти в цех, майстер третьої зміни Петро Тимофійович Гідулянов попе- реджає:

— У нас поважують охайність.

Одгаємо свіжовипрасовані халати. Молодий технолог Л. Шепель запрошує нас до головного цеху заводу.

— Колись тут працювали майже вручну. А тепер погляньте: люди лише управляють ма- шинами, — розповідає технолог.

І справді, механічно відвантажуються борош- но, залізна рука, досить схожа на справжню, з допомогою електромоторів місить тісто, а найрозумніша в цеху обробна машина розва- жує його, обкачує, надає певної форми і саж- ає в піч. Миніє 12—15 хвилин, і змонтоване біля печі механічне реле спалахом червоної лампочки сповіщає, що продукція готова.

Подивіться, яка радість на обличчі пекаря комсомолки Галини Поліш. Випечені ванільні булочки — це справа її рук.

— Приємно робити людям добре, особливо в такий пізній час, — говорить вона.

Такої ж думки і її подруги — помічниці майстра Тамара Белік та ударниця комуністич- ної праці, вожак заводських комсомольців Лі- да Казанок.

Займається світанок, а біля укладального цеху вже стоять автомашини. Робітники обе- режно вантажать хліб, булки, тістечка, бул- чики. А на ринок жителі міста, купивши в мага- зинах ще теплий хліб, з вдячністю згадували пекарів — майстрів смачних виробів.

Йдуть поїзди...

Вокзал не визнає нічно- го сну. В залі чекання пасажирів, одні спокійно, другі хвилюючись, дожида- ють поїздів. Щохвилини грі- щать телефонні дзвінки в кімнаті чергового по стан- ції.

— Приготуйте маршрут відправлення з п'ятої на четверту!

— Маршрут готовий!

— Алло, чи не запізнює- ться пасажирський номер п'ятдесят сім?

І якщо завтра Молдавія вчасно одержить донбаське вугілля, Миколаївщина — ліс із Закарпаття, Олек- сандрівський цукрокомбі- нат — буряки, а пасажир- ський не запізниться в Оде- су чи Харків, то в цьому бу- де частка заслуги працівни- ків нічної зміни станції Кі- рово-Українське. Нічну вах- ту несуть черговий по стан- ції О. Ступа, мапеєвровий

диспетчер О. Недбайло, де- сятки стрілочників, склада- чів, зчіплювачів, вантажни- ків. Їхнє завдання нітрохи не менше, ніж удень. Зміна повинна забезпечити ванта- ження вагонів, пропустити без затримки товарні і па- сажирські поїзди. До не- давнього часу вночі вико- нувалась лише половина об'єму добової роботи. Та залізничники примусили ніч бути такою ж повноцінною,

як і день. Вночі працює вже не одна, а дві зміни експе- диторів по централізовано- му вивозу вантажів.

— Приймаємо п'ятдесят сьомий, — відповідає сусі- дам черговий по станції О. Ступа (див. на фото).

Через кілька хвилин до перону плавно підходить пасажирський «Новоси- бірськ—Одеса».

Три роки не був тут солдат Микола Гриценко. Закінче- на служба. Здрастуй, Кіро- воградціно! Путі-дороги привели солдата на батьків- щину, а завтра по комсо- мольській путівці із цього ж вокзалу повезе його поїзд на великі будови Сибіру.

...Зійшли пасажирів, вга- мувались хвилювання зу- стрічей і проводів. Час зу- пинки закінчується, треба вирушати далі в рейс. Про- тяжно загудів востаннє на станції локомотив, і, посту- пово набираючи швидкість, зник у темряві. Тільки рей- ки гудуть і гудуть, несучи вдалину пісню про принаду подорожей, про неосяж- ність землі і нескінченні до- роги...

ХТО у мене, скажіть, ліка- рю! — молодий чоло- вік нетерпляче кидається до дверей, як тільки на порозі з'явилася постать у білому халаті. — Як Галя?

— Вітаю, з сином вас Богатирем ростиме, 3 дру- жиною все гаразд, — усмі- хаючись, каже акушерка Євдокія Олексіва- на Романенко.

І по нічній вулиці через кілька хви- лин біжить щас- ливий, до краю зворушений, молодий батько. Йому хо- четься в цю мить стиснути в обіймах увесь світ, всім сповістити про свою ні з чим не зрівнянну радість— народження сина...

Ця ніч — незвичайна у житті двадцятирічної ро- бітниці будівельного управ- ління № 1 Галини Єсько: вона стала матір'ю, почула перший крик маленького сина, якому вже давно з чоловіком Миколою дали чудове, мужнє ім'я—Віктор.

Народилася нова людина, новий громадянин. Поки що вага його — 3 кілограми, а вік — кілька годин. Та час покаже своє. Можливо, са- ме в цей день через два- цять років поставить Віктор світовий рекорд на олім- пійських іграх, поведе у

На проводі—Кіровоград

Давно вже відпочивають мешканці міста. Але якщо у когось з них є термінова звіст- ка для близької, дорогої люди- ни, що живе за сотні, тисячі кілометрів, її можна зараз же передати. Відстань і час ско- рочує телеграф. Навіть у гли- боку пізніч вирує тут життя: чийсь радість і новини, успіхи і тривоги несуть задуслий те- леграфічний стрічки.

За апаратами — чергової ніч- ної зміни Тамара Жданова і Меланія Єрмолаєва.

— Це наші краєці працівни- ки, ударниця комуністичної пра- ці, — відрекомендує їх на- чальник зміни С. Т. Кривошея.

А краєцями тут вважають тих, хто швидко і точно пере- дає текст телеграм, ці на мить не затримає важливу для лю- дини звістку.

На Кіровоградському теле- графі тепер освоюється авто- матика. Телеграфістці не тре- ба буде бити пальцями по кла- вишах: значки закладені в апарат перфораторної стрічки перетворюються в букви без участі рук.

Кілометри телеграфної стріч- ки пройшли через апарат Тама- ри Жданової за вісім років її роботи. Ось і зараз лежать пе- ред телеграфісткою пачки те- леграм. Що в них? Що хвилює нічне місто?

«Негайно потрібний газова- рювальник, необхідно форсува- ти роботу», — повідомляють у Київ з ударної комсомольської будови — Кіровоградського м'я- сокомбінату.

«Зустрінемося в Ялті. Ста- ніслава», Очевидно, на когось чекає чудовий відпочинок у дні відпустки.

Хтось загубив адресу знайо- мої людини і завтра він ді- знається, що «Адреса Олени — Заріччя, 22».

А скільки новин приніс за цю ніч телеграф жителям на- шого міста!

— Як приємно, — говорить С. Т. Кривошея, — що це зле- більшого хороше звістки: у лю- дей новосілля, нагороди, ново- народжені.

Вранці в сотні дверей кі- ровоградців постукали розсил- ки: «Розпшистіся, вам теле- грама».

Ще один громадянин

безкрайню вись до дальніх зірок космічний корабель або керуватиме біля пульта управління заводом-гіган- том.

Багато подій зітреться в пам'яті за ці роки, але теплим, добрим словом зга- дуватиме мати, Галина Олександрівна, працівників першого відділення родиль- ного будинку — чергового лікаря О. Д. Криворот, аку- шерок Є. О. Романенко і В. М. Компан, нянь Г. М. Ткачову і В. І. Іванову, які у вересневу ніч 1960 року оточили її такою увагою і турботою.

— Щодоби у нашому від- діленні народжується 15 — 20 маленьких громадян, — говорить черговий лікар. — Чимало біля них роботи. Але колектив у нас хоро- ший, дружний, і слідкувати

за здоров'ям пацієнтів — головне.

Медсестра Світлана Шер- бинга, секретар комсомоль- ської організації, чергує сьогодні біля породіль і по- вонароджених. Їх, таких ма- леньких, занадто схожих чоловічків, зараз у відділен- ні 84. Хоч пізня ніч, та ма- ленька донька Лідії Омеля- нівни Колот зовсім не хоче спати. Її і сфотографував наш фотокореспондент на руках Світлани Шербини.

...Надворі — за пізніч. Але стоять на своєму посту люди в білих халатах у бу- динку тихого кварталу по вулиці Луначарського.

(Закінчення на 4-й стор.)

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
11 вересня 1960 р. 3 стор.

Тшув вулиці Луначарського порухом розмірених гул ротативної машини. Друкарня працює...

Коли місто засипає, газета, яку ви зараз читаете,

Тут народжуються газети

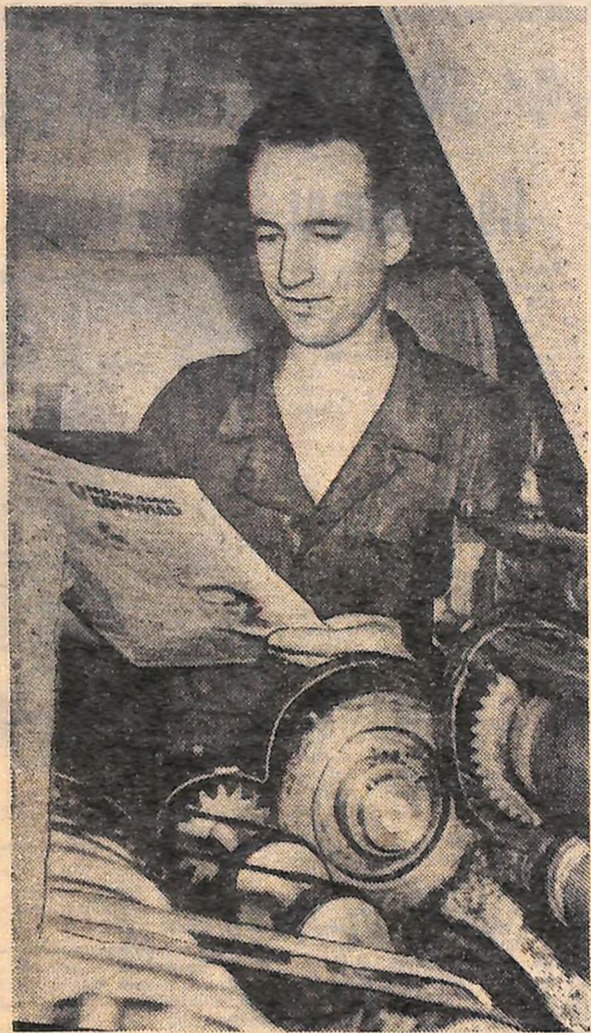
ще продовжує свій шлях. Вдень над нею працюють редакційні працівники, лі-

нотипісти, метранпажі, робітники стереотипного цеху. Вони набирають матеріали, верстають, виготовляють матриці... Пізно ввечері газета потрапляє на ротативну машину.

Друкарі поспішають. Після припарки машина вліючається: перші екземпляри своєї газети виходять з машини. Друкар Володимир Петров уважно проглядає відтиски, регулює машину на нормальну подачу фарби. І ось все підготовлено до друку.

Володимир Петров натискує кнопку — прийшли в рух барабани, які розкручують рулон паперу. Минає година, і до відправки готові перші 18 тисяч екземплярів своєї газети.

Вправно працює приймальниця Ольга Вітін. Експедитор Віра Шніндер переносить готову продукцію в експедицію, де газети пакуються. Тут теж поспішають: адже о 1-й годині 15 хвилин приходить перша машина. А до цього часу потрібно ще, крім «Молодого комуняра», підготувати до відправки «Кіровоградську правду». Вона починає надходити в експедицію через кілька хвилин після закінчення друкування молодіжної газети.

ЯКЩО ви бажаєте познайомитися з тваринним світом інших країн і матеріалів, то для цього не обов'язково виїздити за моря-океани. Скажімо, хочете побачити норку, чорнобурку чи нутрїй, природних мешканців Південної Америки і Австралії, тих самих звірків, хитро яких вам так подобається.

Недарма ж називають його «м'яким золотом». Свій намір ви можете здійснити, не покидаючи рідного краю. Для цього досить прийти до нас, у звірорадгосп «Червона поляна», що знаходиться в Ново-Українському районі. До речі, таких звірорадгоспів всього два на Україні — у нас і на Полтавщині.

Ще до війни, в мальовничій місцевості на березі річки Чорний Таплик з'явилась спочатку товарна, а потім племенна кролеферма. В 1950 році сюди були завезені норки, в 1955 — лисиці, в 1957 — нутрїй. В листопаді цього року з'явилось тут 50 голубих пестців. Поголів'я звірів щороку збільшується.

На знімку ви бачите довгі ряди кліток. То «оселя» чорнобурих лисиць. Звічки вони до такого житла. Звичайно, це не те, що на волі, і чорнобурі часом виражають свій протест: коли біля клітки з'являється людина, лисиця кидається на дротяні стінки, гарчить. Звір лишається звіром, хоч він у клітці народився і виріс.

Звіроводи годують лисиць, дбають про створення їм нормальних умов для розвитку. Від доглядів залежить збереження поголів'я, збільшення приплоду. В цьому ви переконаєтесь, коли познайомитесь з Марією Муварт і Єфросинією Очеретньою. На початку цього року вони набрали нові групи тварин, які вважались гіршими. І добились успіхів: приплід по цих групах

значно зріс. Та й по всій лисчій фермі показники ніколи не були хороші. Близько чотирьох щенят одержано від кожної самки.

Не подобається і норкам, коли сторонні порушують їх спокій. В таких випадках вони поквалливо кидають свої ванни (в клітках чорок є спеціальні посудини з водою) і тікають у дерев'яну будку. До своїх же доглядів звірки звикають і часом у них на очах влаштовують сеанси «купання». Люди, що працю-

юють тут, прагнуть створити якнайкращі умови для розвитку тварин, вкладають, як кажуть, душу у свою роботу. І норки віддячують їм за це своєю прихильністю.

Зразково втримує тварин комсомолка Валє Козерецька. Нинішнього року вона одержала по 4,2 щеняти від кожної самки при плані 3,6. За це її преміювано. Галє Даценко теж добила немалих успіхів: колись позана група стала однією з кращих.

БІЛЯ КАРТИ ОБЛАСТІ

Старанний догляд забезпечує швидкий ріст тварин. За три місяці вони вже стали міцними, дорослими звірками з густим, блискучим темнобурим хутром.

Є у нас і кілька порід кролів: сірий і білий велетенський, віденський голубий.

Десятки тисяч кролів вирощуємо ми щороку. Маленьких тварин у нас беруть для виготовлення різних вакцин і сировоток. Звірорадгосп також є поставником племенного кролепоголів'я. Близько десяти областей республіки одержують свої ванни (в клітках чорок є спеціальні посудини з водою) і тікають у дерев'яну будку. До своїх же доглядів звірки звикають і часом у них на очах влаштовують сеанси «купання». Люди, що працю-

ють тут, прагнуть створити якнайкращі умови для розвитку тварин, вкладають, як кажуть, душу у свою роботу. І норки віддячують їм за це своєю прихильністю.

Восени ж робітники радгоспу відберуть міцніших, кращих звірів і залишать їх на зиму з тим, щоб у наступному році вони дали новий високий приплід.

Г. НОРКІН, головний зоотехнік звірорадгоспу «Червона поляна».

На XVII олімпійських іграх

РИМ, 8 вересня. (ТАРС). Великий олімпійський приз по вищій школі верхової їзди і золоту медаль завоював радянський спортсмен Сергій Філатов. На другому місці Г. Фішер (Швейцарія) і на третьому — І. Неккерман (об'єднана німецька команда). Радянський наїзник Іван Калита зайняв п'яте місце.

РИМ, 8 вересня. (ТАРС). Американські спортсмени перемогли у фіналі легкоатлетичних естафет — 4×400 у чоловіків і 4×100 у жінок, встановивши світовий рекорд в естафеті 4×400 — 3 хвилини 2,2 секунди.

Радянські бігуни зуміли ввійти до призової трійки лише в чоловічій естафеті 4×100, де вони зайняли друге місце. Першою була команда німецьких спринтерів.

Сьогодні радянський штангіст Віктор Бушуєв (легка вага) завоював золоту медаль і звання олімпійського чемпіона. Його результат в сумі триборства 397,5 кг. Це новий олімпійський і світовий рекорд.

по Лариса Латініна і Тамара Люхіна.

У вправах на колі золоту олімпійську медаль завоювала Босакова (Чехословаччина). На другому місці — Латініна, на третьому — Муратова.

Звання олімпійської чемпіонки з вільних вправ завоювала Лариса Латініна. Срібної медалі удостоєна Поліна Астахова, бронзовою — Тамара Люхіна.

РИМ, 9 вересня. (ТАРС). Радянські гімнастки в спеціальних змаганнях на чотирьох снарядях сьогодні знову підтверджують звання найсильніших у світі. В підсумку змагань з опорних стрибків викладач з Одеси майстер спорту Маргарита Ніколаєва завоювала звання олімпійського чемпіона і золоту медаль олімпіади.

Софья Муратова зайняла друге місце і стала володаркою срібної медалі. Бронзова медаль — у Ларисі Латініні.

Редактор П. МАРЧЕННО.

Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: секретаря — 6-40, загальний — 6-24.

— Швидко допомога слухає. Так, зрозуміло. Зараз будемо. — Диспетчер Раїса Павлівна Грингор'єва покляла телефонну трубку.

— У хворі М. А. Панкрат'євої почалися спазми судин головного мозку. Адреса...

І вже через хвилину з подвір'я виїжджає машина. Стрімголов мчить вона вулицями нічного міста туди, де її з нетерпінням чекає хворя.

— Скоріше, скоріше, — відганяє водія лікар Л. С. Паскаль. — Життя людини під загрозою.

Лікар поспішає до хворого

Нічого не відповідає Микола Романюк, тільки пальці, які міцно тримають кермо, видають його хвилювання. Ось і потрібний будинок. Лікар встиг своєчасно. Хворій була подана необхідна допомога...

І знову застигли біля телефону диспетчери Р. П. Грингор'єва і Н. М. Шестакова. Ні на мить не змикають вони в цю ніч очей.

Спати не можна. Адже саме зараз комусь потрібна негайна медична допомога. І вона повинна прийти в строк.

Шістдесят виїздів зробили тієї ночі лікарі О. У. Гладковська, В. П. Лопатін, Т. Г. Ефьоркіна, Л. С. Паскаль, Р. М. Усенкіна. Шістдесяти хворим допомогли вони.

Вдень і вночі ви можете побачити на вулиці машину з червоним хрестом на склі. Це лікар поспішає до хворого.

ЩАСТИ ВАМ

ВЕСІЛЛЯ! Яка це радісна подія у житті кожної молодої людини. І не тільки для жениха і нареченої. На довгі роки запам'ятається воно рідним, друзям, товаришам, всім, кого запрошували на це родинне свято.

— А що, коли комсомольське весілля справити? Оце було б здорово!

— Хто ж про них потурбується, як не друзі.

— У Валі батьків немає, а у Євгенія одна мати.

Директор Петро Іванович Жигалов підтримав робітницю, захопився їхньою ідеєю. Не відкладаючи спра-

ви у довгий ящик, створили «органітет». Багатьом знайшлася робота: одні зайнялися виготовленням запрошень, інші шили костюм жениху, весільне плаття для нареченої.

Ось настав цей день. Одинадцята година ранку. Біля районного Будинку культури зібралось чимало людей. Неділя — у кожного, хоч відбавляй, вільного часу. Всі з нетерпінням чекають приїзду молодих. А їх все не видно.

І раптом хтось першим вигукнув: — Ідуть! Ідуть!

Диригент змахнув рукою, і під звуки маршу до Будинку культури одна по одній під'їжджають шість бричок. Жених у темному костюмі, наречена у білому платті. Килимовою доріжкою молоді, а за ними і гості піднімаються на другий поверх. Там все підготовлено для реєстрації шлюбу. Зал гарно прикрашений. І

куди не поглянь — квіти, квіти...

Слово надається весільному батькові т. Жигалову.

— Сьогодні у нас з'явилася ще одна сім'я. Будьте

У ЖИТТІ, МОЛОДІ!

щасливі, живіть дружно, радісно і багато. — бажає молодим Петро Іванович і підносить їм на бархатній подушечці вінчалний перстень — символ кохання і взаємної поваги.

Євгенія і Валентину поздоровляють тт. Крячок, секретар парторганізації промкомбінату, Галаган, секретар райкому комсомолу, Біберман, директор школи робітничої молоді.

До молодих підходить П. І. Жигалов.

— Від імені співробітників дозволяю повідомити, що новий сім'ї подаровано відріз на плаття, туфлі, стіл, ліжко і 1800 карбованців.

Друзі вручають букети

квітів, від усієї душі бажають радості в житті.

Закінчена церемонія. Молоді у супроводі товаришів вирушають до фотографії. Весільний поїзд об'їжджає

все місто і, нарешті, прибуває до промкомбінату.

Зайдемо й ми сюди. У великій залі стояли ломляться від різноманітних страв. При вході Євгену і Валентині підносять хліб-сіле, вручають букети квітів. Весь їхній шлях устеляють живими квітами.

І полинула весела комсомольська пісня. Вона крила б'ється у вікна, виривається на простір.

До пізньої ночі веселилася молодь на комсомольському веселлі. Молодому подружжю бажали дружно пройти весь шлях, допомагаючи один одному завжди і в усьому.

Леонід ЛИПА, м. Бобринець.